

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ”

ΡΟΝΑΛΤ ΚΟΛΜΑΝ : Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΓΟΗΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Μιά ενδιαφέρουσα βιογραφία του, γραμμένη από τόν δημοσιογράφον Άντρέ Μωζέ.)

Η όξα είνε τόσο εφήμερη στήν πόλι του κινηματογράφου πού μά τήν αλήθεια προκαλεί κατάπληξι τὸ φαινόμενο του Ρόναλντ Κόλμαν. Αὐτὸς ὁ «γὸης» σωστὰ δέκα πέντε χρόνια ἐξακολουθεῖ νὰ συναρπάζη τις πολυάριθμες θαυμάστριές του με τήν ὡμορφιά του καὶ τὸ σοβαρὸ παίξιμό του. Εἶνε ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς «ἀστέρας» πού δὲν δοκίμασε τις ἀπογοητεύσεις τῶν καλλιτεχνῶν. Ὅλοι λοιπὸν ἔχουν δίκην νὰ τὸν μακαρίζουν γιὰ τὴν τύχη του καὶ νὰ τὸν ζηλεύουν. Κι' ὅμως ὁ Ρόναλντ Κόλμαν ἂν σήμερα εἶνε τόσο διάσημος κι' εὐτυχημένος ἐν τούτοις εἰς τὰ πρῶτα θήματα τῆς καλλιτεχνικῆς καριέρας του θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῆ ὅτι δοκίμασε τις πιὸ μεγάλες ἀπογοητεύσεις. Σπούδασε με ἀφάνταστες δυσκολίες καὶ καθὼς ὁμολογεῖ κι' ὁ ἴδιος τις περισσότερες μέρες πήγαινε στὸ σχολεῖο του νηστικός.

— Θυμᾶμαι, μοῦ ἐξωμολογήθηκε, ὅτι ἐρχόντουσαν στιγμὲς πού χοροπηδοῦσαν τὰ γράμματα μπροστὰ στὰ μάτια μου πού ἦταν θολωμένα ἀπὸ τὴν πείνα. Γι' αὐτὴ τὴν σαστιμάρα μου ὁ δάσκαλος μοῦ τις ἔβρεχε. Μὰ ἐγὼ ἀπὸ ὑπερφάνεια ποτὲ δὲν τοῦ ὡμολογοῦσα γιὰ τὴν τραύλιζα καὶ γιὰ τὴν εἶχα διαρκῶς αὐτὸ τὸ σαστισμένο ὕφος. Ἔτσι μεγάλωσα. Μέσα στὴν δυστυχία καὶ στὴν διαρκῆ γκρίνια τοῦ σπιτιοῦ μου».

Καὶ πράγματι αὐτὰ τὰ τραγικὰ χρόνια τῆς ζωῆς σφράγισαν τὸ πρόσωπο τοῦ Ρόναλντ Κόλμαν με μιά μεγάλη σοβαρότητα πού τίποτε ὡς τὰ σήμερα δὲν κατάφερε νὰ τὴν διαταράξη.

Ὁ Ρόναλντ Κόλμαν εἶνε ἀγγλικῆς καταγωγῆς μὰ δὲν ἀγάπησε ποτὲ τὴν πατρίδα του. Πάντα ἀπέφευγε νὰ τὴν θυμηθῆ γιατί ἀμέσως τοῦ ῥχονταν στὸ νοῦ ὅλα τ' ἀνατριχιαστικὰ χρόνια τῆς παιδικῆς ζωῆς του. Τὸ θεατρικὸ ταλέντο του τὸν ἔκανε πολὺ γρήγορα νὰ ἐγκαταλείψῃ τις σπουδές του, νὰ τὸ ρίξῃ στὸν τυχοδιωκτισμὸ καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ θέατρο. Ἐνας ὁμιλος καλλιτεχνῶν τὸν παρέσυρε πράγματι, σ' ἡλικία εἴκοσι χρόνων σὲ μιά περιοδεία στὶς ἐπαρχίες. Αὐτὴ ἡ περιοδεία ἦταν, μὰ τὴν αλήθεια, πολὺ περιέργη. Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν διαρκῶς βρισκόντουσαν στήν

ἀστυνομία. Ὅλοι οἱ σύντροφοί του, πού ἦταν ἄνθρωποι τοῦ σχολιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ δημιουργοῦσαν ἕνα σωρὸ ἀπάτες κι' ὁ Ρόναλντ Κόλμαν πλήρωνε τὰ σπασμένα κι' ἄφηνε τὰ δαχτυλικά του ἀποτυπώματα στὸ τμήμα σημάτων κάθε πόλεως. Στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα δίπλα ἀπὸ τ' ὄνομά του ὑπῆρχε πάντα ἡ ἐξῆς στερεότυπος ἐξήγησις : « Ὁ ρ γ α ν ω τ ῆ ς ψ ε ὑ τ ι κ ῶ ν θ ε α τ ρ ι κ ῶ ν π α ρ α σ τ ἄ σ ε ω ν ! » Ἔτσι εἶχε καταντήσῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀντιπαθητικοὺς ἠθοποιούς τῆς Ἀγγλίας κι' ἕνας ἐπικίνδυνος κατεργάρης πού δὲν εἶχε οὔτε μιά συμπάθεια. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν γενικὴ κατακραυγὴ μιά μέρα τέλος ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γερασμένη Ἀλβιῶνα καὶ νὰ τραβήξῃ πέρα ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ πρὸς ἀνεύρεσιν καλύτερας τύχης. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ, κατάφερε νὰ ναυτολογηθῆ ὡς ναύτης καταστρώματος ἀνεὺ ἀποδοχῶν. Καὶ εἶχε τὸ θάρρος νὰ κλείσῃ τὸ πολιτικὸ κοστοῦμι του εἰς τὴν βαλίτσα του, νὰ φορέσῃ τὴ φόρμα τοῦ ναυτεργάτη καὶ νὰ πλένῃ τὸ κατάστρωμα ξυπόλυτος ἢ νὰ κἀνῃ τις πιὸ σκληρὲς δουλειές χωρὶς καθόλου νὰ παραπονῆται. Ἡ σκέψις ὅτι ἔπρεπε ὅπως δὴποτε νὰ κἀνῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι καὶ νὰ φτάσῃ στὸν Νέο Κό-

σμο τὸν παρηγοροῦσε καὶ τοῦ ἔδινε θάρρος.

— Ὅταν ἀντίκρυσα, μοῦ εἶπε, τοὺς τεράστιους οὐρανοξύστες τοῦ Μπρούκλιν καὶ τὰ τρομακτικὰ καὶ ἀπέραντα «ιτὸκς» πού ἦσαν ἀφυγκτικῶς γεμάτα ἀπὸ τὸν κόσμον τρώμαξα τόσο πολὺ πού ἡ πρώτη σκέψις μου ἦταν νὰ μείνω στὸ καράβι καὶ νὰ γυρίσω πάλι στήν Εὐρώπη. Ἐνοιωθῆ ὅτι θὰ χανόμουν μέσα σ' αὐτὲς τις χιλιάδες τοῦ κόσμου πού κυκλοφοροῦσε βιαστικὰ ἀπασχολημένος στὶς ἐμπορικὲς σκέψεις του. Κι' ἐκεῖνο πού με φόβιζε ἦταν ὅτι δὲν ἔβλεπα σὲ κενὴ ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρόσωπα ἕνα χαμόγελο συμπαθείας. Ναί, καταλάβαινα ὅτι μπορούσε κανεὶς νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα στὸ πεζοδρόμιο χωρὶς κἀν νὰ γυρίσουν νὰ τὸν κυττάξουν. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ἐνοιωσα τὸ αἶσθημα τῆς μοναξιάς, τῆς ἀπόλυτης μοναξιάς πού νοιώθει ἕνας χαμένος ἄνθρωπος μέσα σὲ μιά ἐπικίνδυνη ζούγκλα. Καὶ τότε κυριεύθηκα ἀπὸ ἕνα ἄγριο φόβο. Αἰσθανόμουν ὅτι ἴσως δὲν θὰ εἶχα τὴ δύναμι νὰ παλαίψω μ' ὄλον αὐτὸ τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν κἀνω μιά μέρα νὰ πῆ γιὰ μένα με θαυμασμό :

— Τὸν βλέπετε αὐτόν ; Εἶνε ὁ Ρόναλντ Κόλμαν !

Μ' αὐτὲς λοιπὸν τις μαῦρες σκέψεις διέθεσα τὰ λίγα μου λεφτὰ γιὰ νὰ κἀνω δυὸ - τρία καλὰ κοστοῦμια καὶ πήρα τὸ

τραῖνο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Εἶχα τὸ θάρρος μάλιστα νὰ ταξιδεύσω πρώτη θέσι καὶ νὰ κἀνω παρέα μ' ἕκατομμυριοῦχος βιομηχάνους κι' ὡμορφες καὶ τρελλές γυναῖκες πού ζητοῦσαν περιπέτειες. Κι' ἔτσι ἐγνώρισα τὸν ἔρωτα τῆς Ἀμερικανίδος. Ἦταν ἕνα αἶσθημα φλογερὸ με γρήγορες καὶ περιέργες μεταπτώσεις, μιά παράδοξη τρυφερότητα καὶ τέλος ἕνα χρηματικὸ κέρδος. Ἡ πλούσιος Ἀμερικανίδες συνηθισμένες νὰ πληρώνουν τὰ πάντα στήν πατρίδα τους θεωροῦσαν πολὺ φυσικὸ νὰ πληρώνουν καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα. Ἔτσι ἔβγαλα τὰ ἔξοδα τοῦ ἔιδιου κι' οἰκονομῆσα τὸ χαρτζηλικὶ μου γιὰ τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου. Αὐτὲς μάλιστα ἡ αἰσθηματικὲς κατακτήσεις μου μ' εἶχαν κἀνει νὰ πάρω θάρρος καὶ φανταζόμουν ὅτι ἦταν ἄρκετὸ νὰ παρουσιασθῶ στὰ γραφεῖα μιᾶς ἐταιρείας γιὰ

νὰ με προσλάβουν ἀμέσως μ' ἕναν ἱκανοποιητικὸ μισθὸ ὡς γόητα!...»

Μὰ ὁ Ρόναλντ Κόλμαν δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πόσο γελάσθηκε. Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ Χόλλυγουντ ἐκεῖ μπροστὰ κιόλας στὸ σταθμὸ εἶδε ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους πού τοῦ μοιάζαν, πού ἦταν ντυμένοι ὡς αὐτὸν καὶ πού εἶχαν τὸ χαμόγελο τοῦ γόητος στὰ χεῖλη. Ἦταν ἔλοι τους ὡμορφοί, σοβαροί, ὅπως ἦταν τότε ἡ μόδα, καὶ καλοντυμένοι. Ὁ Ρόναλντ Κόλμαν με παγωμένη τὴν καρδιά του χῶθηκε μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς «γόητες» καὶ με σκυμμένο τὸ κεφάλι βγήκε ἀπὸ τὸν σταθμὸ ἀπογοητευμένος. Ἡ πραγματικότητα τὸν εἶχε φοβίσει. Κατάλαβε ὅτι ἀφοῦ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὡμορφοί καὶ καλοντυμένοι ἄνθρωποι δὲν μπορούσαν νὰ «πιᾶσουν» στὸ Χόλλυγουντ δὲν θὰ ἔπρεπε αὐτὸς νὰ ἔχη ἀπαιτήσεις.

Ὅστόσο δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ τόλμησε νὰ παρουσιασθῆ σ' ἕνα κινηματογραφικὸ «στούντιο». Μὰ ἀπέτυχε πανηγυρικὰ καὶ τόσο ἄδοξα πού ἕνας σκηνοθέτης τὸν χτύπησε στὸν ὄμο καὶ τοῦ εἶπε με τροστατευτικὸ τόνον :

— Καλὰ θὰ κἀνης, παιδί μου, νὰ γυρίσης στήν πατρίδα

Ὁ Ρόναλντ Κόλμαν εἰς μίαν σκηνὴν τοῦ ἔργου «Τὸ Ἀδιέξοδον».

σου. Δεν είχε για σένα ο κινηματογράφος !...

Κι' ο Ρόναλντ Κόλμαν γύρισε πράγματι με εισιτήριο τρίτης θέσεως στη Νέα Υόρκη χωρίς δεκάρα και χωρίς καμιά έλπιδα στην καρδιά του.

Ο φόβος όμως της δυστυχίας και της πείνας που τότε τον είχε τρομοκρατήσει στα παιδικά του χρόνια, τον έκανε ν' αναστατώσει τον κόσμο για να βρη μια δουλειά. Και πέτυχε να προσληφθῆ σ' ένα θέατρο ως υποβολεύς! Από τη μικρή θέσι του κοντά στα φώτα της ράμπας παρακολουθούσε κάθε βράδυ την παράστασι και με πονοκέφαλο πήγαινε κατόπιν να κοιμηθῆ. Εκείνη την εποχή είχε παύσει να κάνει όνειρα και είχε βαρεθῆ να ελπίζει.

Επειτα από λίγο βρέθηκε τέλος στο θέατρο «'Αμπέρ». Κι' εκεί έντελως τυχαία γνώρισε τον γνωστό σκηνοθέτη Χένρυ Κίνγκ. Αυτός ο καλλιτέχνης ζητούσε έναν παρτεναίρ για την Λιλίαν Γκός για το έργο «Λευκή 'Αδελφή». Μόλις αντίκρουσε τον Ρόναλντ Κόλμαν έβγαλε ένα ξεφωνητό χαράς. Ήταν ο άνθρωπος που του χρειαζόταν. Και του πρότεινε να παίξῃ στον κινηματογράφο. Μά εκείνος νόμισε ότι τον κοροΐδευε και του δήλωσε:

— Σας λέω ειλικρινά ότι δεν πρέπει να χάνετε άδικα τον καιρό σας μαζί μου. Πήγα στο Χόλλυγουντ, άπέτυχα και μάλιστα μου δήλωσαν ότι δεν έχω φωτογένεια κι' ότι δεν κάνω για τον κινηματογράφο.

Ο σκηνοθέτης όμως άρχισε να γελά.

— «Όλα θα διορθωθουν, τ' άπάντησε μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

Κι' ο Ρόναλντ Κόλμαν βρέθηκε έτσι άλλη μια φορά στην πόλι του κινηματογράφου, στην οποία έπειτα από ένα καλό και κατάλληλο μακιγιάρισμα, σημείωσε εξαιρετική έπιτυχία.

Είχε γίνει ο ιδανικός τύπος του κομψού και σοβαρού άνδρος κι' ο αγαπημένος «άστéρας» όλων των 'Αμερικανίδων. Ύστερα έγινε ο συμπαθής «άστéρας» της Εύρώπης και γύρισε στα διάφορα στούντιο δεκάδες φίλμ, όπως το «'Αγγελος της Κολάσεως», τη «Μασκαράντ», τον «Κατακτητή των 'Ινδιών» και άλλα.

Ο όμιλών κινηματογράφος δεν του πείραξε καθόλου την καλλιτεχνική δόξα του. Τον έκανε μάλιστα πιο διάσημο και πιο συμπαθή. Κι' έτσι ο Ρόναλντ Κόλμαν μπορεί να πῆ ότι είνε εύτυχισμένος.

Όσοσο στην ιδιωτική ζωή του είνε πολύ άπλός και δεν έχει τώρα πειά τρελλές αισθηματικές περιπέτειες, γιατί είχε κι' αυτός δώ και λίγο καιρό την τελευταία έρωτική περιπέτειά του, η οποία κατέληξε σ' ένα εύτυχισμένο γάμο κι' έπειτα σ' ένα κοινό διαζύγιο. Ο Ρόναλντ Κόλμαν είχε παντρευθῆ την Μπεννίτα Χάουμ, την οποία χώρισε κατόπιν γιατί τον άπατούσε. Όσοσο αυτό δεν τον έμποδιζει να κρατάη σήμερα τα σκήπτρα της δημοτικότητας και να θεωρηται από όλους ο αιώνιος γόης του Χόλλυγουντ.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΦ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ

Στο σπίτι της 'Αγάπης μια μέρα άπαντηθήκαμε,
Και στο παιχνίδι άπάνου συντρόφια άγνά πιαστήκαμε,
Συντρόφια' την καρδιά μου έβανα έγώ και σάδινα,
Κι' εσύ τα χείλια μόνο, τα χείλια σου τα ρόδινα.
Και στο παιχνίδι άπάνου μαλλώνοντας, χωρίσαμε,
Κι' ό,τι είχαμε θαλμένα να πάρουμε ζητήσαμε.
Μα σε παιχνίδι τέτοιο—τό ξέρεις—ό,τι θάνεται,
Τό παίρνει πειά η 'Αγάπη και μια για πάντα χάνεται.
'Εχάσαμε κ' οι δυό μας — χαρά σ' εσέ, κυρία μου!
'Εσύ φιλιά μονάχα, κι' έγώ την εύτυχία μου.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τι άπαντουν η δεσποινίδες)

Ός και εις προηγούμενον φύλλον έγγραψαμεν, η έρευνα περί του «'Ιδανικού Συζύγου» τελειώνει μετά 2-3 φύλλα, όποτε θα δοθουν και τα δώρα. Ας μὴν άνυπομονουν λοιπον οι αγαπητοι άναγνώστα μας.

Η δις «ΑΓΡΙΟΚΟΡΙΤΣΟ» (Πρέβεζα), θεωρεί ως ιδανικό σύζυγο τον άνδρα που θα έχη χαρακτήρα ήσυχο, σταθερό, χωρίς θίαια πάθη και κακές συνήθειες και ο όποιος θα συναισθάνεται βαθειά τα καθήκοντα του γάμου και θα θεωρητή τη γυναίκα του ως σύζυγο, αλλά και μητέρα και αδελφή.

Η δις Α. Γ. (Χατζηκυριάκειον-Πειραιεύς) μās γράφει: «Κατά τη γνώμη μου, ιδανικός σύζυγος είνε εκείνος που θ' αγαπήσω με την καρδιά μου και που θα σκορπίση την υπέροχη χαρά του έρωτος στην ψυχή μου. Δυστυχώς όμως σήμερα άγάπη δεν υπάρχει, διότι όλοι οι νέοι ζητουν χρήμα και μόνον χρήμα. Συνεπώς στην εποχή μας δεν υπάρχουν ιδανικοί σύζυγοι.

Η δις Α. Μ. Α. (Κέρκυρα), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τον ...προπολεμικόν άνδρα, που ήθελε τη γυναίκα πραγματική νοικοκυρά και άρχόντισσα στο σπίτι της, χωρίς τα σημερινά ψεύτικα στολίδια και καλλυντικά που χρησιμοποιουν η μοντέρνες γυναίκες.

Η «ΑΓΑΠΗ ΞΑΝΘΟΥΛΑ», θεωρεί ως ιδεώδη σύζυγον ένα νέον πτωχόν, εργατικόν και όχι όκνηρόν, που να την αγαπά ειλικρινώς και να φροντίζη πώς να κάνη εύτυχέστερη τη ζωή του σπιτιού του και της οικογενείας του.

Η «ΖΗΤΙΑΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ», (Πειραιεύς), μās γράφει: «Κατ' έμέ, ιδανικός σύζυγος είνε εκείνος που θα με κάνη πραγματικά εύτυχισμένη με την άγάπη του. Ο άντρας αυτός δεν πρέπει να είνε ούτε πλούσιος, ούτε ωραίος, ούτε δοξασμένος, αλλά σεμνός και εύγενικός στους τρόπους του, τίμιος, ειλικρινής και εργατικός».

Η δις Ν. Π. (Λαμία), έχει την γνώμη ότι ο ιδανικός σύζυγος δεν μπορεί να κριθῆ από τις έξωτερικές ψεύτικες έκδηλώσεις, αλλά από την ψυχική του καλλιέργεια και μόρφωσι, η οποία όσο τελειότερα είνε, τόσο τον κάνει και πιο ιδανικό σύζυγο για τη γυναίκα που θα πάρη.

Η «ΤΡΕΛΛΗ ΠΑΙΔΟΥΛΑ» (Θεσσαλονίκη), μās άπαντά: «Ο άνδρας που θα με συνοδεύση σε όλο το δρόμο της συζυγικής ζωής, θέλω να είνε ωραίος, μα πάρα πολύ ωραίος, άδιαφορώ δε άν τον κυνηγουν άλλες, γιατί έχω έμπιστοσύνη πώς θα τον κρατήσω δικό μου. Δεν μ' ενδιαφέρει άν είνε πλούσιος, θέλω όμως να με αγαπά τρελλά, γιατί μόνο η άγάπη είνε η εύτυχία».

Η Δις Μ. Π. (Νέον Φάληρον), μās γράφει: «'Αγαπητό μου «Μπουκέτο», ένας άντρας είνε ιδανικός όταν τιμά πάντοτε και σέβεται την σύζυγόν του. Ένας τέτοιος λοιπόν άνδρας με την ύποστήριξι και την άγάπη μιας έναρέτου συζύγου, μιας μητέρας με σεμνό πρόσωπο και γλυκειά στοργή για τα παιδιά της, δεν μπορεί παρά να είνε το πρότυπο του συζύγου και του προστάτου της οικογενείας του».

Η δις ΚΙΚΗ, θεωρεί ως ιδανικό σύζυγο ένα νέο με ψυχή λεπτή, που να είνε άφωσιωμένος στη γυναίκα του και στα παιδιά του, που να μη ζητά άλλη χαρά από τις οικογενειακές, που θα του χαρίση ένας άρμονικός γάμος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.